

ved en Anordning af 15de December 1750 Eneret til at fiske i Limfjorden, en Ret, som jo for øvrigt, det vil let ses, var alt for urimelig stor, og som man ogsaa derfor snart kom bort fra. Men sikkert er det, at de Fiskere, der bo omkring den vestre Del af Fjorden, have ved lgl. Anordning fra 1750 haft en saadan Eneret til at fiske i Limfjorden. Vil man gaa dertil, at man ved rent ekseptionelle Bestemmelser, Bestemmelser, hvortil der intet Sidsstykke findes i hele vor Fiskerilovgivning, indskrænker deres Erhverv og underkaster det Bestemmelser, som gøre det næsten umuligt for dem at drive det, saa maa man paa den anden Side, det maa man stille sig klart — jeg indrømmer, at man kan gøre det, naar Samfundets Vel kræver det — nødvendigvis skaffe dem et Equivalent paa anden Maade, saaledes at de og deres Familier kunne friste Livet. Endnu er der et lille Moment, som man kan tillægge den Betydning, man vil, men som jeg er sikker paa, at den højtærede Indenrigsminister vil tillægge nogen Betydning, med Hensyn til den Foranstaltning, som her er omtalt, nemlig Laasningen inden for en Linie fra Køjens Øde til Røn Land. Forholdet er nemlig det, at en stor Del af de yngre, dygtige Fiskere i Thyborøn, Agger og Alsum ere ansatte ved Redningsvæsenet. Det Reglement, hvorefter de ere antagne, har hidtil givet indtil 4 af hvert Baadmandskab paa 11 Ret til at kunne fiske noget horte fra deres Hjem. Denne Tilladelse er det blevet meddelt mig, ville de ikke længere kunne faa. For Fremtiden vil det blive gjort Redningsmandskabet til Pligt — og det finder jeg ganske naturligt — at de ikke maa gaa paa Fiskeri borte fra deres Hjem. Det vil altsaa have til Følge, at hvis man opretholder Bestemmelsen om laaset Vand paa en Strækning af henved 2 Mil fra Agger- og Thyborøn-Fiskernes Hjemsted, saa ville de Fiskere, der ere ansatte ved Redningsvæsenet, slet ikke kunne bruge Limfjordsfiskeriet, og saa maa de gøre et af to, enten gaa fuldstændig bort fra denne Del af deres Livserhverv, som de hidtil have hentet fra Limfjorden, eller ogsaa gaa ud af Redningsvæsenets Tjeneste. Ja, endelig er der et tredje Alternativ, som det dog, skulde man synes, vilde være for odiozt at byde dem, nemlig at de skulle leve Halvdelen af Aaret af de 48 Kr., som Redningsvæsenet betaler dem. Jeg tror nu ikke, at man er tjent med, at de unge og raske Fiskere, der ikke ville eller kunne gaa og drive hjemme i den Tid, der fiskes i Limfjorden, træde ud af Redningsvæsenets Tjeneste. Jeg ved nu ikke, hvad man vil gøre, men

man kan ikke forene disse Ting, det er ganske umuligt. Enten maa man give dem Lov til at fiske som hidtil i en saadan Nærhed af deres Hjem, at de kunne komme til Stede, naar der stilles Krav til dem i Redningsvæsenets Tjeneste, eller ogsaa maa man se at finde Mandskab til Redningsvæsenet paa anden Maade, og det sidste vil vistnok blive ret vanskeligt. Jeg tror derfor, at der er meget gyldige Grunde, der tale for Ophevelsen af denne Bestemmelse, der, som jeg maa gentage, er overflødig. Naar man vil lægge en Indskrænkning paa Rødspættefiskeriet ved Maalbestemmelser, og jeg kan ikke finde andet ud, det maa jeg skarpt pointere, end at hele Laasningen ved Thyborøn har til Hensigt at fremme Rødspættefiskeri i Limfjorden — hele Laasningen oppe ved Krif og Thyborøn har, saa vidt jeg kan se, ingen anden Hensigt end den at fremme Rødspættefiskeri i Limfjorden — saa opnaas jo denne Hensigt fuldstændig derved, at man optager som Bestemmelse i Lovens Forbudet mod, at tage Undermaalsrødspætter i Land. Det vil ganske vist i en vis Del af Aaret have omtrent samme Følge som et Forbud mod at fiske, thi i Maris Maaned, naar Stimerne komme fra Havet, ere de endnu saa smaa og magre, at de omtrent alle sammen ere Undermaalsfisk, men saa har man dog ikke ved en Lovbestemmelse taget den absolutte Ret fra Fiskerne til at forsøge deres Lykke, om de af og til kunne faa en madnyttig Fisk. Det er fun det, jeg er imod, og det maa jeg atter og atter anmode det eventuelle Udvalg om at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at man ikke gør den Uret med Besterhavs-fiskerne at stille dem rent ud ekseptionelt i Mødsætning til hele vor øvrige Fiskerbefolkning i Landet. I øvrigt kan jeg ligesom den ærede sidste Taler med god Høje give det Forslag, som foreligger, min Anerkendelse, idet det ganske aabenbart er udarbejdet med megen Omhu og god Omtanke. Men jeg tror, at det paa mange Punkter bærer Præget af, at Udarbejderne have savnet indgaaende Kendskab til den Maade, hvorpaa Fiskeriet drives i Praksis. Til Trods for de mange gode Egenstaber, som Forslaget har, tror jeg, at det vilde have været heldigere og kunne have gjort langt mere Nytte, naar det havde været undergivet en Behandling, en Revision af saadanne Personer, der have virkelig praktisk Kendskab til, hvorledes Fiskeriet drives under de forskellige Forhold. Sikkert nok er det imidlertid, at Lovforslaget er i flere Henseender et udmærket Grundlag, og vil med en flønsom Behandling af det Udvalg, der faar med det at gøre, kunne blive